

SKRITI ZAKLAD IN ZAČETKI KARTOGRAFIJE

A. Einstein:

»Najgloblje in največje čustvo, ki smo ga zmožni, je doživetje skrivnosti. Edino iz tega vzklije prava znanost. Komur je to čustvo tuje, kdor se več ne more čuditi in spoštovati, je duševno že mrtev...«

Pridejo dnevi, ko otrokom želimo ponuditi drugačen način pouka. To so dnevi, ki jih otroci preživljajo v šoli v naravi, zadnji dnevi pouka, tabori, oratoriji, delovne sobote in dnevi pred prazniki ali počitnicami.

Tak način dela ali utrjevanja učne snovi ali pa preprosto organiziranje časa, ki ima dodano vrednost, zahteva od učitelja še več priprave in dodatne organizacije.

Skriti zaklad je igra, ki je vedno vznemirljiva. Še posebej, če več skupin hkrati išče zaklad. Otroci so motivirani in jim je v izziv, da bi čim prej prišli do skritega zaklada radovednost, kaj bo ta zaklad in tudi to, da ne bi kdo drug odkril in vzel njihove dragocenosti.

Za otroke, ki še ne znajo brati, pot narišemo z značilnimi elementi, ki jih srečajo na poti npr. drevo, ograja, pot, travnik, gredica, hiša, ... Tako otroci zares preizkušajo branje »karte«. Za to starost otrok, kot tudi za starejše se mi zdi zelo primerno, da na vsako točko, ki zaznamuje pot, damo listek s črko. (Listek je velik 3 x 2 cm. Listke polagam približno 5m v premeru od opisane točke.) Te listke lepijo na karto in na koncu jim te črke dajo kakšno vzpodbudno geslo npr.: BREZ MUJE SE ŠE ČEVELJ NE OBUJE. Na eni točki dobijo otroci vse A-je, na naslednji vse M-je in tako naprej. Na karti, kamor lepijo te listke pa so številke, ki označujejo, kam morajo črko nalepiti. Naloga, da otroci na vsakem razpotju iščejo črko, je pomembno zato, ker vsi otroci sodelujejo, ne glede na znanje ali telesne sposobnosti. Nekaj nalepljenih črk je tudi motivacija, ko pride v noge prva bolečina, so možgani že zaposleni. Tudi otrokom, ki še ne znajo brati, se zdi to zanimivo, saj posamezne črke že prepoznajo. Vedno pa se najde v skupini kdo, ki bo na koncu znal prebrati celo geslo ali pa ga prebere učitelj.

Še posebno je zanimivo, če po isti poti hodi še druga skupina otrok in tudi oni iščejo črke. Vendar na isti postaji lahko dobijo drugo črko. Črke označimo z barvami, npr. rumena skupina išče samo rumene črke, rdeča skupina išče samo rdeče črke. Bojazen, da bi neka skupina vzela črko druge barve, je čisto odveč. Lahko pa označimo pot tako, da gre druga skupina v obratni smeri. Točka, kjer je bil zakopan – pozor, obvezno zakopan – skriti zaklad, pa je vedno nedvoumna, to pomeni, da ima vsaka skupina zaklad zakopan na drugem mestu. Zaklada naj ne bi izkopali, dokler ne ugotovijo gesla, ki ga sestavijo iz črk.

Zaklad je vedno ličen, privlačen za oči najboljše v starinskih skrinjicah. To daje igri še poseben čar. Zdi se mi pomembno tudi to, da ni samo kakšna sladkarija, ampak nekaj takega, kar se da odnesti domov in otroku ostane za spomin.

Za otroke, ki že znajo brati, pa pripravimo pravo orientacijsko pot. Vendar je tudi tu pomembno, da najdejo na vsaki točki črko, to omogoča vsem udeležencem intenzivno sodelovanje in ne vključuje znanja ali telesne spretnosti, ampak samo močno voljo za sodelovanje.

Otroci, ki so končali 4. ali 5. razred, lahko ponavljajo orientiranje s kompasom, zato jim pot pripravimo na tak način. Janko in Metka je bila pravljičica, ki vsebuje tako skrivnostno pot.

Tem otrokom približno na treh četrтинah poti pripravimo »hišico«, v kateri je živila čarovnica. Vsak otrok lahko vzame en del sladkorne hišice, ki ga morajo prinešti na cilj. Od tu pa do cilja se učenci vrnejo po najkrajši poti. Na vsakem delu se skriva beseda, ki skriva del gesla, ki ga morajo učenci ugotoviti. To geslo je tudi ključ, ki odpira skrinjico.

Za igro skriti zaklad lahko rečem, da je podobno kot v resničnem življenju:
KDOR HOČE NAJTI V ŽIVLJENJU »PRAVI« ZAKLAD, SE MORA RES POTRUDITI.
(Prvič ne obupajte, nekateri tega ne razumejo.)

Katarina Nagode